

[Riishøj]

denne vaklende kurs, også betænker konklusionen heraf.

Jeg skal ikke komme ind på flere ting i denne sammenhæng. De mere konkrete ting kan vi jo tale om under næste punkt på dagsordenen.

Bjørn Elmquist (V):

Det var jo en grumme fin analyse, vi fik her af den nyudpegede ordfører for forespørgerne. Man kunne næsten fristes til at tro, at skiftet var sket på et sådant tidspunkt, at hr. Riishøj ikke havde hørt alt, hvad der var blevet sagt undervejs. På den anden side refererede han jo til et par udtalelser, så han har vel været her det meste af tiden. Men jeg må da i hvert fald gøre indsigelse, hvis hr. Riishøj mener, at han kan udlægge det, jeg sagde her, og det, som venstre i øvrigt står for, som et ønske om at forhandle ud fra en position, hvor vi er stærkere end de andre. Vi vil da gerne presse Østeuropa eller Sovjetunionen, eller hvem det nu skulle være, ind i en forhandlingssituation, men det skulle da gerne være, fordi de kunne bringes til at indse situationens alvor. Det er da den vej, vi må presse dem.

Så talte hr. Riishøj om et pres indefra i Østlandene, og det var måske bl.a. Polen, han tænkte på. Det er da udmærket. Pres er jo ikke i enhver henseende af det onde, men vi står bestemt ikke for, at NATO eller USA skal være ti gange stærkere eller bare noget stærkere end de andre. Hvis vi skal have en rigtig dialog i gang, må man for det første have nogenlunde ens udgangspunkt og være nogenlunde lige stærke, og for det andet – og det kan hr. Riishøj så skrive ned og huske til en anden gang – må man høre efter og tro på, hvad de andre siger, og ikke bare skyde dem i skoene, at de er naive.

Arne Melchior (CD):

Ja, jeg kan fortsætte, hvor hr. Bjørn Elmquist slap. Hr. Riishøj citerede mig direkte for at skulle have sagt, at fornuften vil sejre, og at man skulle have tiltro til menneskets fornuft. Jeg sagde faktisk det modsatte. Jeg gav netop udtryk for – nu taler jeg ikke efter manuskript, så jeg kan ikke citere det ordret – at jeg ikke troede, at mennesket havde ændret sig på de punkter, og det tror jeg heller ikke det vil gøre i hr. Riishøjs og hans børne-

børns levetid – gid de må leve længe! Jeg sagde, at jeg troede på, at den sunde frygt, jeg sagde endda den sunde egoisme, ville føre til, at man undlod at slippe helvede løs, men sådan kan man jo dreje alting om i munden på folk og så få det modsatte ud af det.

Ordet hykleri er i de senere år blevet et anerkendt parlamentarisk udtryk, og ifølge hr. Steen Folke er der i dag sat ny, jeg kan ikke huske, om det var Danmarks- eller verdensrekord i hykleri. Hykleribeskyldningen gik senere i hr. Steen Folkes tale også på udenrigsministeren og på hr. Lasse Budtz. Og hvor jeg netop bestræbte mig på at sige, at jeg respekterer motiverne hos dem, der analyserer situationen anderledes end jeg, så måtte det jo komme, selv om jeg havde håbet, det kunne undgås i dag: ham Melchior og dem i CD – og indirekte rammer det så altså også hr. Lasse Budtz og udenrigsministeren – mener det jo ikke alvorligt, de er ikke rigtig fredselkende, de vil jo godt lege med det dér krudt, og de vil godt i værste fald se deres børn lemlæstet. Det er kun os, mig, taleren på det pågældende tidspunkt, der elsker freden og hader krigen. Jeg skal lade være med at karakterisere det, for jeg er engang blevet standset for nogle år siden på grund af ordet løgnagtig. Jeg skal endda beherske min trang til at tilbagekalde min respekt for andres motiver. Jeg tror stadig væk, at alle i denne sal repræsenterede partier og alle medlemmer er fredselkende. Man gør mig det svært at tro på andres gode motiver, men jeg nægter stædigt at tro andet, end at vi alle er lige gode eller lige ringe eller lige mangelfulde i den retning.

Jeg gav udtrykkeligt tilslutning til udenrigsministerens tale, jeg gav tilslutning til hovedsætningen i hr. Lasse Budtz' tale, men selvfølgelig er jeg en krigsmager og ufredelig og alt det dér. Og så siger man, at jeg har bagatelliseret – allerede hr. Bilgrav-Nielsen var jo inde på det her – at disse våben er farlige, det ville han gerne belære mig om, og nu siger altså hr. Steen Folke, at jeg har bagatelliseret faren ved atomvåbnenes tilstedeværelse.

Man kalder det, at man påpeger, at der også findes andre farer, og at en anden fare måske er lige så stor, måske større end den, man i øvrigt taler om, at bagatellisere. Hvis man har hørt efter eller læser, som man får